

Ne žalite Judasa!!

V mojih skoraj 60 letih na tem svetu sem imel nesrečo, da sem naletel na različne izdajalce – nekateri med njimi so bili resni izdajalci, ki so mi bili zelo blizu. Vsi so se skrivali za masko dobrote – tako imenovani prijatelji, samooklicani kristjani, nekateri dobro seznanjeni z Biblijo – vsi so trdili, da jih muči življenje, in pripovedovali druge melodramatične zgodbe. V globini pa je bilo vedno isto: izkoriščanje, ponavadi finančne narave. Kot paraziti, ki se pritisnejo k tebi, da bi ti sesali kri, ali kot majhni ljudje, izgubljeni v sebi – večina med njimi so narcisisti z grandioznimi predstavami o sebi, a brez vsakršnega stika z realnostjo. Opravičila in podobne stvari so v njihovem besednjaku že zdavnaj pozabljene. Ko jih enkrat odkriješ – in jih boš odkril, saj na neki točki izgubijo samokontrolo pri svojem tihem izkoriščanju in razkrijejo svojo pravo naravo –, se brez obžalovanja premaknejo k svoji naslednji žrtvi. Ljudje jih imenujejo Judasi. In tu bi rad naredil premor, ker menim, da tej osebi – Judasu – delamo krivico. Da, Juda je izdal. Izdal je najčistejšo dušo, ki je kdaj koli hodila po tej zemlji. Tistega, ki ga je izbral med mnogimi drugimi in ga postavil v notranji krog dvanajstih apostolov. Tistega, ki mu je dovolil, da ga je videl oživljati mrtve, odpirati oči tistim, ki so bili slepi od rojstva, dajati gobavcem kožo majhnih otrok in podariti veselje hoje invalidnim. Tistega, ki mu je dal tudi to moč – in mu dovolil, da je te čudeže opravljal sam! Kristus je poklical Judasa, da postane apostol! Toda Juda ga je izdal – in ga je izdal zaradi denarja. Juda je bil ljubitelj denarja in drobnit. Prav tako kot različni drobni tatovi, ki sem jih poznal in ki se ljudem vedno približujejo s prijazno fasado. Ali je Juda ljubil Kristusa? Vsekakor ga je do neke mere ljubil. Toda ljubil je tudi denar. »Kaj mi boste dali, da ga izdam?« je vprašal velike duhovnike, ki so brez obotavljanja privolili v 30 srebrnikov, kar je bila precejšnja vsota – takratna polletna plača. Pozabil je na čudeže, pozabil je na ideje, pozabil je na svojo ljubezen do Kristusa. Ali bolje rečeno, ni je pozabil. Dokazal je, da je bila to lažna ljubezen. Tistih trideset srebrnikov jo je spremenilo v lažno ljubezen. Ti so na tehtnici tehtali težje. Prišel bo čas, ko se bo tehtala ljubezen do Kristusa. Na drugo stran se položi nekaj – za

Judasa je bilo to trideset srebrnikov; za druge pa nekaj drugega, bodisi finančnega bodisi ne. In takrat se ljubezen do Kristusa izkaže za pomanjkljivo, površno, lažno. »Mene, Tekel, Peres,« kot je Božja roka napisala Belšazarju. »Tehtan si bil na tehtnici in ugotovljeno je bilo, da si prelahek« (Daniel 5,25). Tako je tudi z različnimi izdajalci, ki sem jih srečal. Morda tudi oni ne vedo, da bodo izdali. Morda mislijo, da so tvoji prijatelji in prijatelji Kristusa. A ko se razkrije trideset srebrnikov, jih z veseljem stisnejo k prsim in te pošljejo na križ. A tu se primerjava z Judom konča. Ker takoj, ko je Judáš videl, da Kristusa vodijo na križ, je izgubil nadzor. Tega ni pričakoval. Vest ga je začela mučiti. Zavedel se je, kaj je storil. Pobegnil je v tempelj in srebrnike vrgel naravnost v obraze velikim duhovnikom! »Zgrešil sem, ker sem izdal nedolžno kri!« je zaklical (Matej 27,4)!! Judáš se je pokesal!! Sveto pismo to jasno pravi, a kljub temu nam vsi skušajo razložiti, zakaj sta »kesanje« in »obžalovanje« po njihovem mnenju različni stvari. Morda Judasovo obžalovanje ne ustreza zgodbi, ki so si jo izmislili. Izdajalec – tako kot sodobni izdajalci – svojih dejanj ne obžaluje. Ne odvrže srebrnikov. Do samega konca ostane izdajalec in cinik. In prav to danes počnejo mnogi izdajalci. Ostanajo izdajalci do samega konca. Svoj ego so negovali do take mere, da je njihova vest postala otopela, neobstoječa. Kot nečutljive živali se premaknejo k naslednji žrtvi. Toda to ni tisto, kar je storil Juda. Juda se ni premaknil k naslednji žrtvi. Razmislil je. Spoznal je, kaj se je zgodilo. Naredil je korake k pokori. Priznal je svoj greh. »Zgrešil sem,« je rekel. »Izdal sem nedolžno kri!« Vzel je denar – srebrnike izdaje – in jih vrgel v njihove obraze. Juda se je pokesal. A ni mogel prenesti tega, kar je storil, zato je vzel vrv in se obesil. Juda je imel vest. Za svojo izdajo je prostovoljno plačal z življenjem. A to ni pomagalo. Ali je bil Juda rešen, se sprašujem? Celotna krščanska literatura se je zgrnila nanj in se osredotočila na gnusno dejanje izdaje Kristusa. A Bog želi, da bi bili vsi rešeni in da bi prišli do spoznanja resnice (1 Timotej 2,4). Zato bomo tisti dan videli, kaj se je zgodilo z Judom. A pokesal se je in to pokazal ne z besedami, ampak z dejanji. Torbica s srebrnimi kovanci ni bila v njegovem prsnem žepu. Vrnil jo je. Celo njegovo obesitev je bilo dejanje pokore. Da bi s svojim življenjem plačal za zlo, ki ga je storil. Zato Judasa ne primerjajmo z različnimi nepokornimi izdajalci, ki nosijo svoje

srebrne kovance v prsih, jih vsak dan štetjejo enega po enega in se hihitajo nad svojimi »dosežki«. Judasu se to sploh ne bi niti sanjalo. Zato so ti veliko hujši od njega.

Glede na to, kakšno opustošenje v življenje prinese srečanje z izdajalcem, kako so ti izdajalci sploh prišli na mojo pot – in morda tudi na vašo? Po naključju? Kdo ve. Toda Kristus sam je izbral Judasa, izdajalca. Ali je vedel že od začetka, da ga bo izdal? Morda boste rekli: »Ali Bog ne ve vsega?« Da, ve, toda vsem ljudem daje priložnosti, in na koncu je tisti, ki se odloči, katero pot bo ubral. Izbral je Judasa, čeprav je vedel, kdo je in kakšna je zloba njegovega srca, ki bo nekega dne prišla na dan. A kljub temu mu je dal priložnost. Ni bilo neizogibno, da ga bo Juda izdal. Kristus ni hotel, da bi ga izdal. Križali bi ga tudi brez Judovega izdaja. Našli bi nekoga drugega – nekoga, ki ne bi pripadal notranjemu krogu tistih, ki jih je Kristus izbral enega po enega – in ta oseba bi ga izdala. Kristus je osebno izbral Judasa, da mu je bil blizu. Zaupal mu je denarnico, čeprav je vedel, da krade. In vendar mu ni ničesar rekel. Morda je pomislil: »Morda se bo pokesal. Daj mu še eno priložnost.« Poznal je prevarantstvo njegovega srca; poznal je njegovo preteklost – ljudje ne postanejo tatovi čez noč –, a ga je sprejel v svojo bližino. Prepoznal je ljubezen, ki jo je ta človek gojil do Njega, in morda upal, da bo ta ljubezen postala močnejša in da trideset srebrnikov ne bo moglo vsega postaviti na glavo. Zato mu je dajal priložnosti. In to je tisto, kar Kristus stori za mnoge izdajalce, in morda je to storil tudi skozi mene in tebe: daje jim priložnosti. Priložnosti, da ne postanejo izdajalci. Priložnosti za ljubezen. Priložnosti, da za seboj pustijo svojo temno preteklost. Da začnejo na novo. Nekateri bodo to priložnost morda izkoristili. Drugi pa ostanejo zvesti, dokler se ne pojavi zapeljiva skušnjava – trideset srebrnikov. Takoj ko se ta skušnjava pojavi, zagrabijo trideset srebrnikov in prodajo svojo vero – ali, bolje rečeno, jo spremenijo v ponaredek. Upam, da bodo nekega dne našli kesanje, četudi so že vzeli trideset srebrnikov in jih ne morejo vrniti. Bog sprejme vse, ki se kesajo. Resnično kesajoči se osebi nikoli ne bo zaprl vrat. A sčasoma se pesek v peščeni uri izteče in pride konec. In takrat ni več prostora za kesanje. Tisti, ki so bili izdani, naj najdejo tolažbo v tem, da so izpolnili Božjo voljo – ravnali so zvesto, z ljubeznijo in sočutjem, v skladu s svojimi načeli in načeli evangelija,

celo do ljudi, ki si tega niso zaslužili – in to bo imelo veliko nagrado na tistem Dnevu, Dnevu, za katerega je zapisano: »In Bog bo obrisal vsako solzo z njihovih oči; smrti ne bo več, niti žalosti, niti joka. Ne bo več bolečine, kajti prejšnje stvari so minile.« (Razodetje 21:4)